

mut som et forkælet Barn, der ikke faar sin Vilje. Men Jytte havde gennem Handsken følt hans nervøse Haands Dirren.

Nede paa Gaden sagde Jægermesteren til Jytte, efter at Hr. Frandsen havde taget Afsked:

„Hvad skal jeg stille op med ham? Jeg indfører ham i de bedste Krese, og alligevel gør han sig til Latter. Som nu f. Eks. idag . . . den Taabelighed med Stokken. Naar man holder af et Menneske — og jeg *holder* af Frandsen, han er paa en Maade min eneste Ven — saa kan man jo ikke lade være med at ærgre sig over den Slags Ting. Jeg siger det Gang efter Gang til ham paa den alvorligste Maade: Et Menneske har intet Ansvar for, at han er født ubegavet eller kejthaandet eller pukkelrygget, men det er hans egen Fejl, dersom han bliver latterlig. Giver du mig ikke Ret?“

„Naturligvis,“ sagde Jytte uden Anelse om, hvad det var, hun svarede paa.

Efter at de havde gaaet nogen Tid i Tavshed, begyndte Jægermesteren igen:

„Der er forresten noget andet, jeg gerne vilde tale med dig om, dersom du vil give mig Lov til det.“

„Hvad er det?“

„Maa jeg gøre dig et Samvittighedsspørgsmaal? Har der været noget mellem dig og From engang?“

„Hvad skulde det være?“

„Det veed jeg ikke; men han sagde forleden, at der var ingenting, han saadan fortrød som en Dumhed, han engang havde begaaet overfor dig. Husker du noget om det?“

Jytte betænkte sig et Øjeblik og kom til det Resultat, at hun gjorde bedst i at sige lige ud, hvordan det forholdt sig.

„Ja, han har engang været lidt for galant overfor mig. Og det var virkelig en større Dumhed, end jeg havde tiltroet ham.“

„Død og Pine! Men jeg tænkte jo nok, det maatte være noget i den Retning. Han har unægtelig paa det Punkt en Skavank, som vistnok undertiden gør ham lidt utilregnelig.“

„Det lader til, at du er bleven hans Fortrolige!“

„Naa ja, naar jeg sidder for ham, fortæller han mig under-